

Obvyklých jednadvacet svíc.
Zas ve všech oknech zapalují
Zas listy čistým nebem plují,
Jen žádný anděl. Nikde nic.
Jen žádný anděl. Nikde nic.
Jen listy čistým nebem plují

A přesto je noc znovu krásná
Podivuhodným příslibem.
Podivuhodným příslibem.
Je ta noc znovu krásná
Touha se snáší z čistajasna.
Jak ty jsi tehdy slétla sem.
Jak ty jsi tehdy slétla sem.
Touha se snáší z čistajasna.

V houslovém futrálu plamenný meč,
Řekla's mi: "Pokorně klekni, a kleč!
Zpívej mi píseň a oslav mě v ní.
Přišla jsem pro tvoje
Díkůvzdání.

Tvůj hlas měl slabý přízvuk zvonu,
Hlas tichý jako svítíplyn.
Chtěl jsem říct: Já v něm neutronu!
Když políbil jsem lem tvých džín.
Když políbil jsem lem tvých džín.
Chtěl jsem říct: Já v něm neutronu!,

Jenže ty, po ruce plamenný meč,
V té chvíli řekla's mi A teď mě svleč!
Tu je má svatozář, svlékneš mě z ní
A přitom odříkáš
Díkůvzdání.

A tak jsem vztáhl hrubé dlaně
na jemnou kůži anděla.
A bolest přišla nečekaně.
A stejně náhle zmizela.
A stejně náhle zmizela.
A bolest přišla nečekaně.

Tehdy se ze mě stal plamenný meč.
A ty jsi vykřikla. Vykřikla: Svěč !
Ze všech sil zakřič, ať do nebe zní
Nejstarší ze starých
Díkůvzdání.

Slíbila's zůstat do té doby,
Než sundají mi obvazy.
Vzala's mi však i ze zdi skoby.
I fotku s dědou na hrázi.
I fotku s dědou na hrázi.
z poslední skoby

V pelesti vrub, kde stál plamenný meč.
Namísto Sbohem spíš tak trochu "Heč !

A přesto neřeknu po zbytek dní
Nic, co by nebylo
Díkůvzdání.